

Chúng ta cùng tiến bước nhờ ánh sáng Tôn nhan Chúa soi đường

Anh Chị Em rất thân mến,

Chúng ta đang ở giữa Mùa Vọng, cùng với toàn thể Giáo Hội, chúng ta chuẩn bị để đón nhận tặng ân đang đến với chúng ta là Ngôi Hai Thiên Chúa. Ngài chính là niềm vui lớn lao, là sự an ủi vô hạn, là sự giải thoát và là nguồn ơn cứu độ cho toàn thể thế giới. Chúa Kitô đến và hiện diện trong từng sự kiện của lịch sử nhân loại, trong mọi hoàn cảnh của đời sống các cộng đoàn và của mỗi chúng ta. Thật là ý nghĩa, chúng ta đọc thấy trong trình thuật của thánh sử Luca về biến cố Chúa Kitô giáng sinh, để bước vào trong toàn bộ lịch sử nhân loại. Một bên là hoàng đế Xêda Augusto đang trị vì ở Rôma, là đô thành của trần thế, bên kia là đôi bạn trẻ Giuse và Maria, họ là những cư dân của một làng quê nhỏ bé, nghèo nàn và vô danh ở Galilê. Hôm nay cũng thế, Chúa Ki-tô đến trong lịch sử hiện tại của thế giới và của mỗi chúng ta, lịch sử ghi dấu bởi đại dịch và rất rất nhiều những vấn đề khác.

Sự ý thức đức tin này phải làm cho chúng ta tiếp tục hướng cái nhìn của mình lên Chúa Giêsu, để cho ánh sáng từ Tôn nhan của Ngài có thể đến và chiếu sáng cho lịch sử toàn nhân loại, cho mỗi cộng đoàn và từng người trong chúng ta hôm nay.

Ai có thể được cứu độ?

Điều này sẽ như thế nào?

Hai tháng trước, như một kinh nghiệm khám phá đã đồng hành với tôi khi tôi suy niệm với các sơ ở đan viện thánh Susanna về câu chuyện người thanh niên giàu có được thánh sử Máccô thuật lại (10,17-27). Theo trình thuật này, chúng ta biết, trong khi người thanh niên bày tỏ khát khao của mình về đời sống vĩnh cửu, thì Chúa Giêsu không hướng anh đến những giới luật mà anh đã tuân giữ và nuôi dưỡng đời sống của mình. Với ánh mắt

trìu mến yêu thương, Ngài lại hướng anh đến ơn gọi; ơn gọi từ bỏ tất cả để đi theo Ngài. Thật vậy, “bấy giờ, Chúa Giêsu hướng nhìn vào anh, Ngài tỏ lòng thương mến và nói với anh: Anh chỉ thiếu có một điều: hãy đi bán những gì anh có mà cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi!” (Mc 10,21).

Người thanh niên đã bỏ đi trong buồn rầu, vì sự khát khao về đời sống vĩnh cửu của anh đã bị sự quyến luyến giàu sang hút vào. Đây đúng là một sự lựa chọn đáng buồn, và một sự chối từ thật đáng tiếc trước lời mời gọi đầy yêu thương của Chúa Giêsu dành cho anh, như thể Ngài đang nói với anh: “Con thật sự quý giá trước mắt Ta, bởi vì con xứng đáng được quý mến và được chính Ta yêu thương” (Is 43, 4).

Khi người thanh niên đó rời đi, Chúa Giêsu bắt đầu nói về sự nguy hại của việc quyến luyến với sự giàu sang trần thế có thể tác động trên chúng ta. Những lời của Ngài gây nên trong lòng các môn đệ một sự bồn chồn lo lắng: “Chúa Giêsu đưa mắt nhìn chung quanh, rồi nói với các môn đệ: Những người có của thì khó vào Nước Thiên Chúa biết bao! Nghe Người nói thế, các môn đệ sửng sờ. Nhưng Người lại nói tiếp: Các ơn ơi, vào được Nước Thiên Chúa thật khó biết bao! Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Thiên Chúa. Các ông lại càng sửng sốt hơn nữa và nói với nhau: Thế thì ai có thể được cứu độ?” (Mc 10,23-26).

Đây đúng là một vấn đề, và nó cũng là một thách thức khuấy động lên trong chúng ta tất cả sự âu lo về: Ai sẽ được cứu? Làm thế nào chúng ta có thể được cứu độ? Điều gì sẽ là cứu cánh cho đời sống của chúng ta? Với câu hỏi này, chúng ta cần phải sống với tất cả tình trạng và đương đầu với nó bằng tất cả đời sống của mình.

Cái nhìn hướng mở về bất khả thể

Thiên Chúa đã trả lời như thế nào về câu hỏi đầy sự lo lắng này? Thiên Chúa đã trả lời không phải bằng những ngôn từ giới hạn, mà trước hết bằng một ánh nhìn. “Chúa Giêsu nhìn thẳng vào các ông và nói: Đối với loài người thì không thể được, nhưng đối với Thiên Chúa thì không phải thế! Vì đối với Thiên Chúa mọi sự đều có thể được” (Mc 10,27).

Giữa nỗi lo sợ vì nghĩ mình sẽ không được cứu độ, bởi chúng ta cảm thấy mình không có khả năng để từ bỏ ngẫu tượng, thì ân sủng cứu độ của Chúa Giêsu cho chúng ta được đón nhận trong sự hiện diện của Ngài, tình yêu thương của Ngài giữ gìn chúng ta. Sau sự rời đi của người thanh niên giàu có, người mà Chúa Giêsu đã nhìn với sự thương mến, Chúa Giêsu hướng ánh nhìn về các môn đệ. Và chắc chắn, Ngài cũng nhìn các ông với chính tình yêu và tình bạn mà Ngài đã nhìn người thanh niên kia. Vì bất cứ khi nhìn ai, Chúa Giêsu cũng nhìn với tình yêu, lòng thương xót và sự ân cần. Ngay cả khi đưa ra một cái nhìn nghiêm nghị về những người giả hình đang nhắm vào Ngài, Ngài cũng nhìn họ với sự cảm thương. Chúa Kitô luôn nhìn con người với tình yêu thương, vì Ngài là Thiên Chúa, và Thiên Chúa chính là tình yêu. Ánh nhìn của Thiên Chúa biểu lộ tình yêu vô biên vô tận trong trái tim của Ngài.

Thiên Chúa biết rằng con người chúng ta không có khả năng hoán cải, vì thế Ngài đã sai Con mình xuống để hiện diện với chúng ta trong cuộc sống, để Ngài có thể nhìn mỗi người chúng ta bằng tình yêu vô biên của Ngài. Tình yêu đó của Thiên Chúa đã biểu lộ hoàn toàn trong đời sống của Chúa Kitô; từ máng cỏ ở Bêlem cho đến khi chết trên thập

tự giá, Thiên Chúa đã biểu lộ trọn vẹn tình yêu của mình và không giữ lại điều gì. Đúng vậy, “tất cả đều có thể đối với Thiên Chúa”, trên hết đó chính là việc Ngài trao ban cho chúng ta ơn cứu độ, điều mà với chúng ta là không thể. Thiên Chúa không áp đặt trên chúng ta ơn cứu độ, nhưng là trao ban cho chúng ta một cách nhưng không, và chỉ đòi hỏi chúng ta một sự trao đổi đó là tiếp nhận ánh nhìn yêu thương của Ngài dành cho chúng ta. Ngài cũng mong một sự đồng thuận từ chúng ta để đổi trao những ánh nhìn và tình yêu với Ngài, để hướng đến sự hiệp thông tâm hồn. Sự hiệp thông này là điều không thể đối với chúng ta là những con người giới hạn, nhưng Thiên Chúa làm cho nó trở nên có thể, bởi vì Ngài yêu thương chúng ta vô cùng.

Tiếp nhận ánh nhìn yêu thương mà Chúa Kitô hướng về chúng ta là một sự khải lộ kín nhiệm, là điều Thiên Chúa để cho mình trao gửi đến chúng ta về bất khả thể của ơn cứu độ, bất khả thể tự tách mình ra khỏi chính mình và ra khỏi những gì chúng ta sở hữu. Tách mình ra để được tự do và đi theo Chúa Giêsu, để lên đường với Ngài và trao ban sự sống cho người cơ cùng, để làm chứng cho niềm vui của Tin Mừng.

Có rất nhiều Thánh vịnh yêu thích ca tụng về huyền nhiệm này, khi họ được chiêm ngắm ánh sáng từ Thiên nhan Chúa. Chẳng hạn như Thánh vịnh 79 cứ lặp lại như một điệp khúc về lời cầu khẩn căn bản này: “Lạy Chúa, xin chiếu tỏ ánh tôn nhan rạng ngời trên chúng con, và chúng con sẽ được cứu độ” (Tv 79, 4.8.20).

Tất cả yếu tính của Kitô giáo chính là biến cố về ơn cứu độ bất khả thể được ban cho con người. Điều này trở thành kinh nghiệm khi ánh sáng từ Tôn nhan rạng ngời của Chúa Kitô được chiếu sáng trong cuộc sống của chúng ta. Khi chúng ta được thấy sự hiện diện của Ngài, được Ngài nhìn ngắm chúng ta bằng tình yêu, thì dù chúng ta ở giữa vực sâu tăm tối hay giữa đêm đen cuộc đời chúng ta vẫn được chiếu sáng.

Việc chiêm niệm thần bí mà tất cả chúng ta được mời gọi, nó không cốt ở chỗ ai đó có được những thị kiến siêu nhiên, nhưng cốt ở chỗ họ nhận ra tôn nhan hiền hậu của Thiên Chúa. Ngay lúc này, Ngài đang nhìn chúng ta cách trìu mến, không xét đoán, không kết án, không đòi hỏi những điều vượt quá sức chúng ta. Ngược nhìn lên đôi mắt của Ngài là đủ để chúng ta có thể nhận ra rằng Chúa Kitô chỉ mong muốn chiếu sáng lên trong cuộc sống và trong tâm hồn chúng ta nguồn ánh sáng tình bạn của Ngài. Ánh sáng đó giải thoát và cứu độ chúng ta trong tất cả những gì chúng ta đang sống và hiện hữu. Nếu người thanh niên giàu có kia biết dừng lại và nhìn lên ánh mắt của Chúa, và nếu anh biết ở lại trong ánh sáng mạnh mẽ và ngọt ngào đó dù chỉ một chút thôi, thì anh đã hiểu rằng Ngài không đòi hỏi anh phải có một sức mạnh siêu phàm để có thể rời bỏ tất cả, nhưng chỉ là một sự khiêm nhường đón nhận tất cả trong ân sủng và ở lại đó với Chúa Giêsu. Tất cả kho tàng của anh dường như cũng tan biến trong cái nhìn của tâm hồn anh. Anh không thể trao cho chúng ta một giá trị nào lớn hơn việc được tiếp xúc và có kinh nghiệm với Chúa Giêsu. Anh cũng không còn có thể thích điều gì hơn ngoài một mình Chúa Kitô (x. Tu Luật 72, 11).

Tiến bước nhờ ánh sáng Thiên nhan

Nhưng để sống được điều này, chúng ta cần phải biết lên đường. Cả chúng ta, rất nhiều lần chúng ta thấy mình trong trạng huống của người thanh niên đó. Rất nhiều lần, chúng ta có kinh nghiệm mình được yêu thương từ Chúa, cảm thấy mình được kêu mời để hướng đến một sự tự do vô hạn, được gọi mời hiến dâng tất cả đời sống của mình, hay

chỉ đơn giản là cho đi những gì đang có trong phạm vi bây giờ; nhưng thay vì thế, chúng ta đã rời đi cách buồn bã. Chúng ta không để cho Thiên Chúa trao ban cho chúng ta điều không thể. Nhưng lòng thương xót của Chúa Cha luôn luôn tái đề nghị với chúng ta cơ hội cho ơn cứu độ này. Ngài luôn luôn kêu mời chúng ta đi theo người Con Một của Ngài với sự tự do và niềm vui trên mọi nẻo đường đời. Ngài đề nghị với chúng ta điều đó và lặp lại cái nhìn triu mến, ánh sáng chiếu tỏa từ dung nhan của Ngài xuống trên chúng ta. Có ngàn vạn cách thức mà Thiên Chúa dùng để làm mới ân sủng của Ngài dành cho chúng ta. Có thể là những kinh nghiệm, có thể là những gặp gỡ, có thể là những cảnh ngộ, những lời nói, qua đó chúng ta có thể có được một mối tương quan với Chúa Giêsu. Trong Chúa Giêsu, chúng ta sẽ có được một hành trình mới, bởi vì Ngài luôn đổi mới lối đường quen thuộc trong đời sống thường ngày của chúng ta. Có thể từ bên ngoài, chúng ta không cần phải thay đổi bất cứ điều gì, nhưng trong trái tim cần phải được thay đổi và làm mới. Nếu chúng ta để cho tâm hồn mình được chiếu sáng bằng ánh nhìn triu mến của Chúa Kitô, thì tất cả sẽ trở nên tươi mới, tươi mới ngay cả những lối đường mà chúng ta đang đi đường như có phần tẻ nhạt và đơn điệu.

Giống như kinh nghiệm về sự Phục sinh của các môn đệ trên đường Emmaus: “Khi Người nói chuyện và giải thích Kinh Thánh, lòng chúng ta đã chẳng bừng cháy lên sao?” (Lc 24,32). Nhiều năm về trước, kinh nghiệm này đã xảy ra với các mục đồng ở Bêlem, với các nhà đạo sĩ và nhất là với Đức Trinh Nữ Maria. Thực vậy, khi Mẹ bắt đầu hành trình hướng về miền núi, để đến thăm nuôi người chị Elisabet, Mẹ đã hát: “Thiên Chúa đã đoái thương nhìn đến phận hèn tối tở Ngài” (Lc 1,48).

Tiến bước với niềm vui để đi theo Chúa Giêsu Kitô chính là ơn cứu độ của chúng ta. “Ơn cứu độ đó là điều bất khả đối với con người”, thì bằng ánh nhìn triu mến của Chúa Giêsu Kitô, Ngài đã làm cho nó trở nên có thể. Đời sống vĩnh cửu mà Chúa Kitô dành cho người thanh niên giàu có, nó không phải là một sự chiếm hữu tức thì Thiên đàng giống như người trộm lành biết hoán cải đã nhận được, nhưng là một khả năng để cùng với các môn đệ tiến bước theo Ngài. Ơn cứu độ của chúng ta chính là cuộc sống của chúng ta ngày càng trở nên làm một với cuộc hành trình của Đấng Cứu Độ. Và nguồn năng lượng cho cuộc hành trình này chính là sự hiện của Chúa Giêsu, là Đấng trông coi, giữ gìn và yêu thương chúng ta.

Cùng nhau tiến bước

Về điểm này, trước hết chúng ta phải suy nghĩ về điều mà Đức thánh Cha Phanxicô yêu cầu chúng ta là phải đào sâu trong toàn Giáo Hội tính chất đồng nghị về kinh nghiệm Kitô giáo như một sự lữ hành với nhau để cùng lắng nghe nhau. Trong thời đại nhiều hoài nghi, điều thiết yếu là Giáo Hội cần sống và làm chứng cho bản chất của dân Thiên Chúa là tiến bước đi theo Chúa Kitô, Đấng là Đường, là Sự Thật và là Sự Sống. Thánh Biển Đức đã trình bày rõ điều này vào cuối Tu Luật của ngài rằng: “Nguyện xin Chúa dẫn đưa tất cả chúng ta cùng nhau đến đời sống vĩnh cửu” (Tu Luật 72,12). Cuộc sống viên mãn mà người thanh niên giàu có đã xin Chúa Giêsu là một điều không thể đối với con người, nhưng khi Chúa Giêsu đến, Ngài dẫn đưa và thu hút chúng ta về phía Ngài, để chiếu sáng chúng ta bằng ánh Tôn nhan của Ngài, thì đời sống đó trở nên viên mãn.

Bây giờ, chúng ta hiểu rằng thật khó để chúng ta có thể thực hiện cuộc hành trình này nếu chúng ta không tiến bước theo ánh nhìn của Chúa Kitô. Nếu người thanh niên giàu

có kia biết theo ánh sáng từ dung nhan của Chúa Kitô, thì ngay lập tức anh đã tái tìm thấy được con đường của mình. Hành trình của anh đã hòa cùng hành trình của đoàn dân Chúa, luôn là cộng đoàn lớn mạnh hơn một nhóm nhỏ các môn đệ, đoàn dân mới đó nay chính là Giáo Hội. Nhưng rõ ràng, ngay cả các môn đệ đã ở với Chúa Giêsu, đã từ bỏ tất cả để đi theo Ngài, các ông cũng cần và sẽ phải cần luôn luôn trở lại với cái nhìn của Thiên Chúa. Mặc dù Thiên Chúa luôn nhìn họ bằng ánh mắt yêu thương, nhưng cũng không cất được khỏi lòng họ những tranh luận và thắc mắc một cách thiếu hy vọng: “Vậy thì ai có thể được cứu độ?” (Mc 10,26).

Nếu sự hiệp hành không kín múc nơi sự hiện diện tràn đầy của tình yêu Chúa Kitô, thì nó sẽ sớm mất đi niềm hi vọng, và cũng không có được một cuộc hành trình nào. Nếu chúng ta không sống sự hiệp hành đó dưới ánh sáng của Thánh nhan Chúa, thì chúng ta sẽ tự chôn vùi mình trong những khả năng giới hạn của chúng ta mà thôi. Ngược lại, khi Giáo Hội bắt đầu cuộc hành trình đó của mình, Giáo Hội cho thấy đó là một con đường bất khả thi đối với con người, nhưng Thiên Chúa đã làm cho nó trở nên khả thi, đã làm cho nó thành hiện thực. Đó là kinh nghiệm Phục sinh, kinh nghiệm chiến thắng tội lỗi và sự chết. Nếu chúng ta chỉ dựa vào mình để thảo luận điều gì mà không biểu lộ một sự khiêm nhường và tôn thờ với ánh nhìn thương mến của Chúa Giêsu, thì sắc diện của chúng ta sẽ trở nên mờ tối vì sự buồn bã, giống như người thanh niên giàu có kia đã bỏ đi trong sự buồn rầu (Mc 10, 22), hay là nỗi thất vọng của hai môn đệ trên đường Emmaus (Lc 24, 17). Khi chúng ta trên khuôn mặt của chúng ta trở nên tối tăm, thì chúng ta không còn mang lại ánh sáng cho trần thế nữa. Bởi vì chúng ta đã để cho ánh nhìn của mình lẩn át đi ánh nhìn yêu thương của Chúa Giêsu, ánh nhìn nhân hậu đang nhìn xuống tất cả chúng ta, đang nhìn xuống thế gian và lịch sử nhân loại.

Ánh nhìn hiệp thông

Thánh vịnh 88 đã biểu lộ điều này: “Hạnh phúc thay dân tộc biết ca ngợi tung hô: họ sẽ tiến bước nhờ ánh sáng Tôn nhan Ngài, Lạy Chúa!” (Sal 88,16).

Không có ánh sáng, chúng ta không thể bước đi. Ánh sáng của trần thế này không đến từ chính nó, nhưng ánh sáng của nó chính là Chúa Kitô. Ngài là Đấng yêu thương và mong muốn cứu độ nó. Thiên Chúa đã chọn chúng ta, để chúng ta trở thành chứng nhân cho ánh sáng và tình yêu của Ngài. Ánh sáng và tình yêu đó đã đánh bại đêm đen và cứu vớt nhân loại đang chìm đắm. Ước gì những môn đệ của Chúa Kitô, một cách cụ thể là các nam nữ đan sĩ, chúng ta phải có trách nhiệm trước hết là biểu lộ ánh sáng từ dung nhan của Chúa Kitô. Để rồi, những ai chúng ta gặp gỡ, họ sẽ được dẫn dắt để hướng nhìn lên ánh mắt của Thiên Chúa, và họ sẽ nhận ra Ngài yêu thương họ biết chừng nào, vì Ngài yêu thương họ bằng một tình yêu muôn thuở.

Chỉ có ánh sáng từ dung nhan của Chúa Kitô mới tạo lập nên tình huynh đệ. Khi chúng ta nhận ra Ngài dành trọn tình yêu thương để chăm nom chúng ta một cách cá vị, thì chúng ta sẽ khám phá ra đây chính là ánh nhìn của Thiên Chúa đang hướng về mỗi người, mỗi tâm hồn và mỗi đời sống chúng ta. Trong trình thuật về người thanh niên giàu có, giữa hai ánh nhìn của Chúa Giêsu, một ánh nhìn hướng về anh, và một ánh nhìn hướng về các môn đệ, thánh sử Máccô cũng nói đến một ánh nhìn bao quát của Chúa: “Chúa Giêsu rảo mắt nhìn chung quanh, rồi nói với các môn đệ: Người giàu có thì khó vào Nước Thiên Chúa biết bao!” (Mc 10,23). Điều này giống như thế, Chúa Giêsu muốn bộc lộ cho

các con cái Ngài thấy ánh mắt yêu thương của Ngài. Ánh mắt của người Mục Tử đang chăm chú nhìn đôi nương trần gian khi đi tìm những con chiên lạc, với mong muốn mang chúng về chuồng, về trong vương quốc của Chúa Cha. Không gì có thể nối kết toàn nhân loại, nếu không phải từ những tâm hồn đơn lẻ đã có được kinh nghiệm về tình yêu của Chúa Giêsu, tình yêu mà Ngài dành để trông coi giữ gìn chúng ta. Tình yêu đó luôn mở rộng vòng tay để ôm lấy tất cả nhân loại chúng ta. Giống như khi Chúa Kitô nhìn người thanh niên giàu có, Ngài cũng không ngừng nhìn chúng ta như thế để thu hút chúng ta đi vào trong khát vọng mang ơn cứu độ đến cho mọi người của Ngài. Qua đó, Ngài đã thực sự hiện diện cách hiệp thông với tất cả anh chị em trong các cộng đoàn và gia đình chúng ta, để cùng hành trình với chúng ta. Điều kiện để có được hành trình này không phải đến từ ước muốn tốt lành của chúng ta, mà là đến từ việc chúng ta biết hàng phục cho tình yêu của Chúa Kitô, tình yêu mà Thiên Chúa đang hướng nhìn chúng ta một cách cá vị trong mỗi phút giây và trong từng biến cố của cuộc sống chúng ta.

Nụ cười đầu tiên của Hài Nhi

Lúc này, chúng ta đang cùng nhau chuẩn bị cho Tổng Công Nghị của Toàn Dòng, và được thúc bách từ Giáo Hội để đưa ra đóng góp của mình về tính đồng nghị mà Đức thánh Cha đã gọi hứng. Điều này thôi thúc chúng ta cần tái khởi hành để bắt đầu cuộc hành trình của mình cùng với các môn đệ từ suối nguồn ánh nhìn của Chúa Kitô, ánh nhìn đó đang mời gọi chúng ta đi theo Ngài với tất cả tình yêu. Nếu chúng ta không tái bắt đầu từ cội nguồn đó, thì sẽ là điều không thể để chúng ta có thể thực hiện cuộc hành trình hoán cải cho một đời sống mới mà chính Thiên Chúa ban tặng cho chúng ta. Thực vậy, ánh sáng từ Thiên nhan của Ngài làm nên “bao điều vĩ đại” (Lc 1, 49), làm nên những điều không thể trong và giữa chúng ta, cũng trong và giữa trần thế này. Khi chúng ta biết hàng phục dưới tình yêu của Ngài, thì chúng ta cũng thấy đủ đầy cho chúng ta tất cả.

Giáng Sinh đang tới gần, điều đó làm cho cha nghĩ đến ý nghĩa về nụ cười đầu tiên của Hài Nhi Giêsu mà đôi bạn trẻ Maria và Giuse được chiêm ngắm. Đó là ánh mắt yêu thương, ánh mắt biết ơn và ánh mắt vui mừng, mà lần đầu tiên Chúa Giêsu nhìn họ. Trong giây phút đó, Mẹ Maria và thánh Giuse được nhìn thấy ánh sáng, ánh sáng chiếu soi và cứu độ trần thế.

Và cả chúng ta, chúng ta cũng được gọi mời một cách liên miên để có được kinh nghiệm đó. Chỉ khi nào như thế, thì đó mới thực sự là Giáng Sinh. Đây là lời cầu chúc Giáng Sinh chân thành từ đáy lòng mà cha muốn gửi tới tất cả anh chị em. Từ trong sự bé nhỏ nghèo hèn, cha luôn nhớ đến tất cả anh chị em trong lời cầu nguyện của cha, cũng như xin trao gửi vào lời cầu nguyện của tất cả anh chị em dành cho cha!

*Viện phụ Tổng quyền Mauro-Giuseppe Lepori
OCist*